

Ο ταπεινός τυφεκιοφόρος Νικόλας Αγαπίου του 398 Τ.Π.

Γεννήθηκε στις 30/12/1945 στον Λυθροδόντα. Το 1974 τον βρίσκει να ζει στο Τραχώνι 28χρονο, παντρεμένο με τη Γεωργία και τα 3 παιδάκια που μαζί απέκτησαν. Τον τρίχρονο Σάββα, τη δίχρονη Κωνσταντία και τον μόλις δέκα μηνών Κυριάκο. Ο Νίκος ήταν ένας έντιμος βιοπαλαιστής που έβαλε πάνω από την οικογένεια το χρέος προς την πατρίδα.

Στις 14 Αυγούστου υπηρετούσε στο τουρκοκυπριακό χωριό Κορνόκηπος μαζί με άλλους στρατιώτες του 398 ΤΠ. Και όταν οι άλλοι υποχώρησαν, αφού έσπασε η γραμμή στη Μια Μηλιά, αυτός έμεινε μαζί με τους δυό άλλους ηρωομάρτυρες Ανδρέα Σταυράκη και Γιώργο Παπαγεωργίου να φυλάνε τις θερμοπίλεις. Από τότε, για το επίσημο κράτος ήταν ο αριθμός 9 στον κατάλογο των αγνοουμένων, μέχρι που τα οστά του βρέθηκαν στον ομαδικό τάφο του Τζιάους.

† Κηδεία

Τελούμε αύριο Σάββατο 10 Οκτωβρίου 2009 στις 11.00 π.μ. από τον ιερό ναό Αγίας Βαρβάρας στο Καϊμακλί, την κηδεία των λειψάνων του πολυαγαπημένου μας

ΝΙΚΟΛΑ ΑΓΑΠΙΟΥ

Από το Λυθροδόντα (νυμφευμένο στο Τραχώνι Κυθρέας)
Ετών 28

η τύχη του οποίου αγνοείται από τις 14/08/1974, και φρονεύθηκε άναδρα από τον τούρκο ατίτλο. Τα οστά του ανευρέθησαν σε πηγάδι βάθους 6 μέτρων στο κατεχόμενο χωριό Τζιάος και ταυτοποιήθηκαν πρόσφατα με τη μέθοδο DNA. Η ταφή των λειψάνων θα γίνει στο κοιμητήριο Καϊμακλίου.

Οι τεθλιμένοι:
Σύζυγος: Γεωργία Αγαπίου
Παιδιά: Σάββας - Ξένια Αγαπίου
Κώστας - Ντίνα (Αγαπίου) Μικαήλ
Κούλλης Αγαπίου

Πατέρας: Κωνσταντίνος Αγαπίου
Αδέλφια: Αργυρός, Λαζαρός, Θεράπων, Σταύρος,
Παρασκευή (λουλλού)

Εγγόνια: Νικολέτα, Παναγιώτης, Νικόλας, Γεωργία,
Σωτήρης, Νικόλας, Κρίτια

Εκ μέρους της Κυβέρνησης, θα παραστεί ο υπουργός Υγείας, Χρίστος Πατσολίδης.
Αντί στεφάνων παρακαλούμε να γίνουν εισφορές για στήριξη της οικογένειας.

Η κηδεία του Νικόλα Αγαπίου τελεήστηκε στις 11 Οκτωβρίου 2009 από τον Ιερό Ναό Αγίας Βαρβάρας στο Καϊμακλί.

Επικήδειο εκφώνησε ο βουλευτής του ΑΚΕΛ Πανίκος Χάμπας και η κόρη του ήρωα Ντίνα:

«ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΑΣΤΡΑ Ο ΟΥΡΑΝΟΣ, ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΠΙΑ ΦΕΓΓΑΡΙ

ΚΙ ΑΠΟΨΕ ΑΡΓΗΣΕ ΠΟΛΥ Ο ΥΠΝΟΣ ΝΑ ΜΕ ΠΑΡΕΙ

Τελικά ήρθε η δική μας σειρά; Ρώτησα τον κύριο Γεωργιάδη όταν μου τηλεφώνησε στις 29 Σεπτεμβρίου η ώρα δύο παρά πέντε.

ΠΑΠΑ, μια λέξη που ακούγεται παράξενα να βγαίνει από το στόμα μου.

Τελικά σε έχουμε μαζί μας αηλιά όχι όπως σε περιμέναμε. Πήραμε το μήνυμα πως βρέθηκαν, αηλιά δεν βρέθηκαν όπως ελπίζαμε: ΖΩΝΤΑΝΟΣ.

Είναι τόσα πολλή αυτά που θέλουμε να σου πούμε. Πώς να χωρέσουν όμως 35 χρόνια σε λίγα άψυχα φύλλα χαρτιού;

Πρέπει να σε αποχαιρετήσουμε πριν καν σε γνωρίσουμε. Σε αγαπάμε τόσο πολύ χωρίς να ξέρουμε τη μορφή σου. Μεγαλώσαμε υπό τη σκιά σου χωρίς να σε δούμε ποτέ.

ΠΩΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΣΟΥ; ΠΩΣ ΕΙΝΑΙ Η ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ;

Ήσουνα πάντα παρών, αλλήα ποτέ δεν σε ακούσαμε.

ΠΩΣ ΕΙΝΑΙ Η ΦΩΝΗ ΣΟΥ; ΠΩΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΣΟΥ;

ΠΩΣ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΕΧΕΙΣ ΠΑΠΑ;

Πού είναι αυτοί που άνοιξαν τις πόρτες με το πραξικόπημα και σε οδήγησαν στους Τούρκους; Πότε θα πληρώσουν για τους φόνους σας αλλήα και για τη δική μας καταδίκη στην οποία ζούμε τόσα χρόνια; Μήπως στερήθηκαν τη δική τους οικογένεια; Μήπως μεγάλωσαν τα παιδιά τους σε μιαν ανάπηρη οικογένεια; Μήπως έχουν ανοικτές πληγές που αιμορραγούν 35 χρόνια μετά;

Στις 14 Αυγούστου πιαστήκαμε αιχμάλωτοι από τους Τούρκους και μας μετέφεραν από το ένα χωριό στο άλλο για 4 μήνες. Στις 16 Αυγούστου 1974, μας πήραν στο σχολείο του χωριού όπου βρέθηκες 35 χρόνια μετά.

CRIMEN INOBSERVATUM - ΑΠΑΡΑΤΗΡΗΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ.

Σε σκότωσαν, μας είπαν, με μια σφαίρα στο κεφάλι και έχεις και ένα τραύμα στο στήθος από αιχμηρό αντικείμενο - ίσως από ξιφολόγη.

Περιμέναμε να σε δούμε να έρχεσαι, για να κάνουμε γιορτή, αλλήα τελικό είδαμε ό,τι απόμεινε από σένα. Τώρα έχουμε για πρώτη φορά στη ζωή μας κάτι αληθινά δικό σου, κάτι προσωπικό σου: τις κάλτσες σου και τα 2 χρυσά σου δόντια. Μόνο αυτές σώθηκαν μέσα από το χρόνο. Για μας, αυτά είναι η μόνη κληρονομιά μας. Για μας, αυτά έχουν αμύθητη αξία. Αυτά είναι ο δικός μας θησαυρός,

Πώς θα θρηνήσω το θάνατο σου μετά από 35 χρόνια: Πώς θα πω αντίο; Δεν πρόλαβες να ζήσεις, να χαρείς. Δεν μας είδες να μεγαλώνουμε και να φτιάχνουμε τη δική μας οικογένεια. Έχεις 7 εγγόνια που σε τιμούν και σε αγαπούν. Το όνομα σου συνεχίζεται μέσα από αυτά. Δεν πρόλαβες. Σε σκότωσαν και καταδίκασαν και μας να ζούμε το μαρτύριό μας.

Η αγαπημένη σου σύζυγος ήταν τότε μόλις 24 χρόνων, με 3 παιδάκια: τον Σάββα 3 χρόνων, εμένα 2 χρόνων και τον Κούλη 12 μηνών. Ποιος θα δώσει πίσω στην μαμά μου τη ζωή της, τα χαμένα της χρόνια; Από τότε που τη θυμάμαι αγωνιζόταν για τη διακρίβωση της τύχης σου. Ήταν πάντα πρώτη στις συγκεντρώσεις, στις διαδηλώσεις. Πάντα μαχόταν για να μάθει τι έγινες, πού ήσουνα. Σε τίμησε ως αξίζει να τιμηθεί ένας ήρωας. Μας μεγάλωσε και μας πρόσφερε όσα πιο πολλή μπορούσε, αλλήα πάνω από τα υλικά αγαθά μας γαλούχησε με ήθος και κύρος.

«Μάμα, γιατί κλαίς πάληα;» «Μάμα, γιατί εσύ δεν ντύνεσαι σαν τις άλλες μαμάδες;» «Μάμα,